

Framtiden för Amerika och 18 juli 2020 – Nummer ett

Förbundets grottmänniskor: Mose och Elia vid världens ände

Jeff Pippenger

2023-08-23

Mose och Elia är profetiska symboler som var och en, beroende på sammanhanget, kan förstås som en enskild symbol, eller också kan de förstås som en symbol som innesluter båda profeterna. På två vittnens vittnesbörd blir en sak fastställd, och i Uppenbarelseboken elva representerar Mose och Elia de två vittnena för Gamla och Nya testamentet. På Förklaringsberget, som representerar Kristi andra ankomst, representerar den dubbla symbolen både de etthundrafyrtiofyra tusen (Elia) och martyrerna (Mose) i söndagslagens kris. Tillsammans som symbol representerar de, i grottan på Horeb, Guds folk vid världens slut, vilka ”hör”, ”läser” och ”bevarar” det budskap som är en uppenbarelse av Guds karaktär och som innehåller kraften att förvandla en laodice från en Laodicea till en Filadelfia. Snart kommer, (mycket snart), en punkt då det inte längre kommer att vara möjligt för de dåraktiga laodiceiska adventisterna att tillgodogöra sig den ”olja” som behövs för att rätt kunna besvara ropet: ”Se, brudgummen kommer.”

Och Mose sade till Herren: Se, du säger till mig: För upp detta folk; men du har inte låtit mig veta vem du vill sända med mig. Ändå har du sagt: Jag känner dig vid namn, och du har också funnit nåd i mina ögon. Om jag alltså har funnit nåd i dina ögon, ber jag dig: låt mig nu få lära känna din väg, så att jag må känna dig och finna nåd i dina ögon; och besinna att detta folk är ditt folk. Och han sade: Min närvaro skall gå med dig, och jag skall ge dig ro. Och han sade till honom: Om din närvaro inte går med mig, så för oss inte upp härifrån. Ty varigenom skall det här bli känt att jag och ditt folk har funnit nåd i dina ögon? Är det inte därigenom att du går med oss? Så skall vi vara avskilda, jag och ditt folk, från alla andra folk som finns på jordens yta. Och Herren sade till Mose: Också detta som du har talat skall jag göra; ty du har funnit nåd i mina ögon, och jag känner dig vid namn. Och han sade: Jag ber dig, låt mig få se din härlighet. Och han sade: Jag skall låta all min godhet gå förbi dig, och jag skall utropa Herrens namn inför dig; och jag skall vara nådig mot den jag vill vara nådig mot och förbarma mig över den jag vill förbarma mig över. Och han sade: Du kan inte få se mitt ansikte, ty ingen människa kan se mig och leva. Och Herren sade: Se, här finns en plats hos mig, och du skall stå på klippan. Och när min härlighet går förbi, skall jag sätta dig i en klippskreva och skyla dig med min hand till dess jag har gått förbi. Sedan skall jag ta bort min hand, och du skall få se min rygg; men mitt ansikte kan inte ses. Och Herren sade till Mose: Hugg ut åt dig två stentavlor lika de första; och jag skall skriva på dessa tavlor de ord som stod på de första tavlorna, som du slog sönder. Och var redo i morgon; stig tidigt på morgonen upp på Sinai berg och träd där fram inför mig på bergstoppen. Och ingen får stiga upp med dig, och ingen får heller visa sig någonstans på hela berget; inte heller får får och nötboskap beta framför det berget. Och han högg ut två stentavlor lika de första; och Mose steg tidigt upp på morgonen och gick upp på Sinai berg, såsom Herren hade befallt honom, och han tog de två stentavlorna i sin hand. Och

Herren steg ner i molnet och stod där hos honom och utropade Herrens namn. Och Herren gick förbi framför honom och utropade: Herren, Herren Gud, barmhärtig och nådig, sen till vrede och stor i godhet och sanning, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd, men som ingalunda låter den skyldige bli ostraffad, utan hemsöker fädernas missgärning på barnen och på barnbarnen, intill tredje och fjärde ledet. Och Mose skyndade sig och böjde sitt huvud mot jorden och tillbad. Och han sade: Om jag nu har funnit nåd i dina ögon, o Herre, så låt Herren, ber jag dig, gå mitt ibland oss; ty det är ett hårdnackat folk; och förlåt vår missgärning och vår synd, och tag oss till din arvedel. Och han sade: Se, jag sluter ett förbund: inför hela ditt folk skall jag göra under, sådana som inte har blivit gjorda på hela jorden eller hos något folk; och allt det folk som du är ibland skall se Herrens verk; ty det är en fruktansvärd gärning som jag skall göra med dig. 2 Moseboken 33:12–34:10.

Mose representerar Guds folk vid världens slut. De är de som under rannsakningsdomens ”sista dagar” ber Gud att visa dem sin ”väg, så att” de kan ”lära känna” Gud, och som som svar får ett besked från Gud som innefattar löftet att hans ”närvaro skall gå med” dem och att Gud skall ge dessa människor ”vila”.

Så säger Herren: Stå på vägarna och se efter, och fråga efter de gamla stigarna, där den goda vägen är, och vandra på den; då skall ni finna ro för era själar. Men de sade: ”Vi vill inte vandra på den.” Jag satte också väktare över er och sade: ”Lyssna till basunens ljud.” Men de sade: ”Vi vill inte lyssna.” Jeremia 6:16, 17.

Jeremia identifierar en klass som vägrar att ”se” och ”höra” och därför inte tar emot den ”vila” som utlovas åt dem som söker den ”goda vägen” och ”vandrar på den”. Denna vila identifieras av Jesaja som ”vederkvickelse”.

Vem skall han lära kunskap, och vem skall han få att förstå läran? Dem som är avvanda från mjölken och borttagna från bröstet. Ty bud på bud måste det vara, bud på bud, bud på bud; rad på rad, rad på rad; här litet och där litet. Ja, med stammande läppar och med ett annat tungomål skall han tala till detta folk. Till dem sade han: Detta är vilan, genom vilken ni kan låta den trötte få vila; och detta är vederkvickelsen. Men de ville inte höra. Därför blev Herrens ord för dem bud på bud, bud på bud, bud på bud; rad på rad, rad på rad; här litet och där litet; för att de skulle gå och falla baklänges och krossas och snärjas och fångas. Jesaja 28:9–13.

”Vilan” och ”vederkvickelsen” representerar det sena regnet som utgjuts under förkunnelsen av det slutliga varningsbudskapet.

”Jag visades ned till den tid då den tredje ängelns budskap gick mot sitt slut. Guds kraft hade vilat över Hans folk; de hade fullbordat sitt verk och var beredda för den prövande stund som låg framför dem. De hade tagit emot det sena regnet, eller vederkvickelse från Herrens ansikte, och det levande vittnesbördet hade blivit återupplivat. Den sista stora varningen hade ljudit överallt, och den hade väckt upp och förbittrat jordens invånare som inte ville ta emot budskapet.” Early Writings, 279.

Löftet om ”vilan” eller ”vederkvickelsen”, som är ”det senare regnet”, innefattar det löfte som gavs till Mose i grottan, att Guds ”närvaro” skulle gå med Hans folk.

”Verket kommer att vara liknande det som ägde rum på pingstdagen. Såsom ”det förra regnet” gavs genom den helige Andes utgjutelse vid evangeliets början för att åstadkomma det dyrbara utsädet uppspirande, så skall ”det senare regnet” ges vid dess avslutning för att skörden skall mogna. ”Så må vi lära känna, ja, sträva efter att lära känna Herren; hans uppgång är så viss som morgonrodnaden, och han skall komma till oss såsom ett regn, såsom ett vårregn och ett höstregn över jorden.” (Hosea 6:3.) ”Fröjda er då, ni Sions barn, och gläd er i Herren, er Gud; ty han har givit er höstregnet i rätt mått, och han skall låta regn komma ned för er, både höstregn och vårregn.” (Joel 2:23.) ”Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött.” ”Och det skall ske att var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst.” (Apg. 2:17, 21.) Evangeliets stora verk skall inte avslutas med en mindre uppenbarelse av Guds kraft än den som utmärkte dess början. De profetior som uppfylldes i utgjutelsen av det förra regnet vid evangeliets början skall åter uppfyllas i det senare regnet vid dess avslutning. Här är ”vederkvickelsens tider”, dem som aposteln Petrus såg fram emot när han sade: ”Gör därför bättring och omvänd er, för att era synder må bli utplånade [i den undersökande domen], när tider av vederkvickelse kommer från Herrens ansikte, och han skall sända Jesus.” (Apg. 3:19–20.)

”Guds tjänare, med ansikten upplysta och strålande av helig invigning, skall skynda från plats till plats för att förkunna budskapet från himlen. Genom tusentals röster, över hela jorden, skall varningen ges. Mirakler skall utföras, de sjuka skall botas, och tecken och under skall följa de troende. Satan verkar också med lögnaktiga under, ja, till och med så att han låter eld falla ned från himlen inför människors ögon. (Uppenbarelseboken 13:13.) Så skall jordens invånare förmås att ta ställning.” Den stora striden, 611, 612.

Den Helige Andes utgjutelse i de sista dagarna har förebildats genom den Helige Andes utgjutelse i början av evangeliets förkunnelse. ”Herrens ord till dem” som inte vill höra vad Anden säger till församlingarna, var den profetiska principen att lägga en profetisk histories linje till en annan profetisk histories linje för att därigenom åskådliggöra världens ände. Det är ingenting mindre än principen att slutet på en sak åskådliggörs genom början på en sak. Den profetiska regeln förkastas av det dåraktiga laodiceiska sjundedagsadventistfolket. När den tas emot kan Gud ”lära ut kunskap”, vilken Daniel anger blir förökad vid ändens tid, och just den kunskap som Hosea säger att Guds folk förgörs för därför att de förkastar den. Den grupp i Jesaja och Jeremia som vägrar att höra eller se förkastar ”vederkvickelsen”, vilken är den ”vila” Gud lovar att ge sitt folk i ”de sista dagarna”, för att de tryggt ska kunna ta sig igenom krisen vid dagarnas slut.

Det ”Herrens namn” (karaktär) som Gud förkunnade för Mose var att ”Herren Gud” är ”barmhärtig och nådig, långmodig och rik på godhet och sanning”. Hans karaktär är barmhärtighet och sanning. Den sanning som representerar hans karaktär är alltid förknippad med hans barmhärtighet, ty ingen människa kommer att förstå hans sanning, om inte Gud först utövar sin barmhärtighet mot henne, eftersom alla har syndat och saknar härligheten (karaktären) från Gud. Sanningen att Jesus Kristus är Alfa och Omega erkänns och bevaras av dem som Gud har förlåtit deras missgärningar och synd. Den förlåtelsen äger rum i de sista scenerna av den undersökande domen. Dem mot vilka han utövar sin barmhärtighet och sålunda förlåter deras synder tar han till sin arvedel och ingår ett förbund med dem.

”Under de sista dagarna av denna jords historia skall Guds förbund med sitt budlydiga folk förnyas.” Review and Herald, 26 februari 1914.

Alla profeterna, däribland Mose, identifierar de sista dagarna av den undersökande domen, då Gud förnyar sitt förbund med dem som identifieras som de etthundrafyrtiofyra tusen. Och när det förbundet har upprättats, skall Gud ”göra under, sådana som inte har blivit gjorda i hela jorden eller i något folk; och allt det folk bland vilket du är skall se Herrens verk, ty det är en fruktansvärd gärning som jag skall göra med dig.”

Moses grottupplevelse på berget Horeb, också känt som berget Sinai, var placerad inom ramen för Moses kamp med Guds folk. Hans kamp gällde att fullgöra den uppgift Gud hade gett honom. Mose befann sig i en kamp angående Guds budskap till världen. Strax innan Herren visade sin härlighet för Mose finner vi att Mose brukade logik gentemot Herren och antydde att om Herren förstörde rebellerna som nyss hade dansat omkring Arons guldkalv, skulle de upproriskas förstörelse förstöra det budskap som gav uttryck åt Guds makt.

Och Herren sade till Mose: Jag har sett detta folk, och se, det är ett hårdnackat folk. Låt mig nu vara, så att min vrede må upptändas mot dem och jag må förtära dem; och av dig skall jag göra ett stort folk. Men Mose bönföll Herren, sin Gud, och sade: Herre, varför skulle din vrede upptändas mot ditt folk, som du har fört ut ur Egyptens land med stor kraft och med stark hand? Varför skulle egyptierna få säga: Till deras olycka förde han dem ut, för att dräpa dem i bergen och förgöra dem från jordens yta? Vänd dig från din brinnande vrede och ångra det onda som du har hotat ditt folk med. Tänk på Abraham, Isak och Israel, dina tjänare, till vilka du svor vid dig själv och sade till dem: Jag skall föröka er säd såsom himlens stjärnor, och hela detta land som jag har talat om skall jag ge åt er säd, och de skall ärva det för evigt. Och Herren ångrade det onda som han hade sagt att han skulle göra mot sitt folk. 2 Moseboken 32:9–14.

Moses grottupplevelse innefattar det budskap som Mose var förordnad att framlägga för världen. Vittnesbördet om att Herren gick förbi Mose och förkunnade sin karaktär är placerat i sammanhanget av ett inre budskap om Guds upproriska (Laodiceiska) folk, och sammanhanget för Elias grottupplevelse var placerat i hans kamp med Isebel, eller den trefaldiga föreningen mellan Förenta staterna, påvedömet och Förenta nationerna. Det ena representerar det inre budskapet för församlingen, det andra det yttre budskapet för världen, men de två vittnena Mose och Elia befinner sig i samma grotta på Horeb, och båda framställs i grottan vid världens ände.

Och Ahab berättade för Isebel allt vad Elia hade gjort, och tillika hur han hade dräpt alla profeterna med svärd. Då sände Isebel ett bud till Elia och sade: Gudarna må göra mig detta och ännu mer, om jag inte i morgon vid denna tid gör med ditt liv såsom med en av deras. När han såg detta, stod han upp och flydde för sitt liv och kom till Beer-Seba, som hör till Juda, och lämnade sin tjänare där. Men själv gick han en dagsresa ut i öknen och kom och satte sig under en ginstbuske; och han bad att han måtte få dö och sade: Det är nog; tag nu, Herre, mitt liv, ty jag är inte bättre än mina fäder. Och medan han låg och sov under ginstbusken, se, då rörde en ängel vid honom och sade till honom: Stå upp och ät. Och han såg, och se, vid hans huvud fanns en kaka bakad på glödande stenar och ett krus med vatten. Och han åt och drack och lade sig åter ned. Och Herrens ängel kom tillbaka för andra gången och rörde vid honom och sade:

Stå upp och ät, ty vägen är för lång för dig. Då stod han upp och åt och drack och gick i kraft av den maten i fyrtio dagar och fyrtio nätter ända till Horeb, Guds berg. Och där kom han till en grotta och stannade där över natten; och se, Herrens ord kom till honom, och han sade till honom: Vad gör du här, Elia? Han svarade: Jag har ivrat med stor iver för Herren, härskarornas Gud; ty Israels barn har övergivit ditt förbund, rivit ned dina altaren och dräpt dina profeter med svärd; och jag, jag ensam, är kvar, och de står efter mitt liv för att ta det ifrån mig. Och han sade: Gå ut och ställ dig på berget inför Herren. Och se, Herren gick förbi, och en stor och stark storm som klöv bergen och krossade klipporna gick före Herren; men Herren var inte i stormen. Och efter stormen kom en jordbävning; men Herren var inte i jordbävningen. Och efter jordbävningen kom en eld; men Herren var inte i elden. Och efter elden hördes en stilla, sakta susning. Och när Elia hörde den, dolde han sitt ansikte i manteln och gick ut och ställde sig vid ingången till grottan. Och se, då kom en röst till honom och sade: Vad gör du här, Elia? Han svarade: Jag har ivrat med stor iver för Herren, härskarornas Gud; därför att Israels barn har övergivit ditt förbund, rivit ned dina altaren och dräpt dina profeter med svärd; och jag, jag ensam, är kvar, och de står efter mitt liv för att ta det ifrån mig. Och Herren sade till honom: Gå, vänd tillbaka på din väg till Damaskus öken, och när du kommer dit, skall du smörja Hasael till kung över Syrien. Och Jehu, Nimshis son, skall du smörja till kung över Israel; och Elisa, Safats son, från Abel-Mehola, skall du smörja till profet i ditt ställe. Och det skall ske, att den som undkommer Hasaels svärd skall Jehu döda, och den som undkommer Jehus svärd skall Elisa döda. Men jag har låtit sju tusen bli kvar i Israel, alla de knän som inte har böjt sig för Baal, och varje mun som inte har kysst honom. 1 Kungaboken 19:1–18.

Elias erfarenhet i grottan representerar profetens modlöshet inför budskapet och den verkan han uppfattade att hans budskap och hans verk hade. Mose försvarade Guds uttalade budskap, och Elia hade gett upp budskapet. Det är samma budskap, med undantag för att det ena är internt om församlingen och det andra externt i förhållande till församlingen. Ändå illustrerar de båda profetiskt tillsammans det dubbla budskapet i Uppenbarelseboken arton. Vad jag behöver betona beträffande alla de sanningar som är förbundna med grottan är att den modlöshet som kommer till uttryck i det ena fallet liksom i det andra under de ”sista dagarna” gäller budskapet och dess verkan.

Mose och Elia representerar båda dem som ”hör” och ”ser” ”rösten”, vilken är ”Herrens ord”. Detta ”ord” representerar hans karaktär av barmhärtighet och sanning. Psalmisten ber också att få se Guds barmhärtighet, vilken är hans karaktär. För att få se hans ”barmhärtighet” lovar psalmisten att ”höra” vad Anden säger till församlingarna.

För körledaren. En psalm av Korachs söner. Herre, du har varit nådig mot ditt land; du har gjort slut på Jakobs fångenskap [vänt den tillbaka]. Du har förlåtit ditt folks missgärning, du har övertäckt all deras synd. Sela. Du har tagit bort all din vrede; du har vänt dig från din vredes glöd. Upprätta oss igen, du vår frälsnings Gud, och låt din harm mot oss upphöra. Skall du vara vred på oss för evigt? Skall du låta din vrede räcka från släkte till släkte? Skall du inte åter ge oss liv, så att ditt folk får glädja sig i dig? Visa oss din nåd, Herre, och ge oss din frälsning. Jag vill höra vad Gud, Herren, skall tala; ty han skall tala frid till sitt folk och till sina heliga; men må de inte vända tillbaka till dårskap. Ja, hans frälsning är nära dem som fruktar

honom, för att härlighet må bo i vårt land. Nåd och sanning har mötts; rättfärdighet och frid har kysst varandra. Sanning skall växa upp ur jorden, och rättfärdighet skall blicka ner från himlen. Ja, Herren skall ge det som är gott, och vårt land skall ge sin gröda. Rättfärdighet skall gå framför honom och ställa oss på hans fotspårs väg. Psalm 85:1–13.

Lägg märke till att ”nåd och sanning” (och ”sanning” är det hebreiska ordet ’emet’ som vi har hänvisat till), vilka frambringar rättfärdighet och frid, har ”kysst” varandra. De är förenade. Psalmisten förlägger sin sång till rannsakningsdomens sista dagar, när Gud har ”förlåtit” sitt ”folks missgärning”. Bönen är att Herren skulle ”uppliva” sitt folk.

”En väckelse och en reformation måste äga rum under den helige Andes tjänst. Väckelse och reformation är två skilda ting. Väckelse betecknar en förnyelse av det andliga livet, ett upplivande av sinnets och hjärtats krafter, en uppståndelse från andlig död. Reformation betecknar en omorganisation, en förändring i idéer och teorier, vanor och bruk. Reformation kommer inte att bära rättfärdighetens goda frukt, om den inte är förenad med Andens väckelse. Väckelse och reformation skall utföra sitt av Gud bestämda verk, och när de utför detta verk måste de sammansmälta.” Selected Messages, bok 1, 128.

Den ”upplivelse” som psalmisten ber om uttrycker en vädjan från någon som vet att han är död. Den upplivelse som psalmisten ber om är en mycket svår bön för en laodicé att be, ty en laodicé är omedveten om att han är andligen död; men om han inte vore det, skulle han inte behöva bli upplivad. Upplivelsen fullbordas genom att samtycka till att ”höra vad Gud, Herren, skall tala”, och inget annat verk bör gå före att vi tillförsäkrar oss den upplivelse som kommer när den Helige Ande bor inom oss.

”En väckelse till sann gudsfruktan bland oss är det största och mest trängande av alla våra behov. Att söka detta bör vara vårt första verk.” Selected Messages, bok 1, s. 121.

Om Uppenbarelseboken säger syster White följande.

”När vi som folk förstår vad denna bok betyder för oss, kommer en stor väckelse att ses ibland oss.” Testimonies to Ministers, 113.

Ordet ”väckelse” definieras som att återföra till liv. De som är utvalda att höra till de etthundrafyrtiofyra tusen måste först inse att de är döda och i behov av en väckelse. Det faktum att de etthundrafyrtiofyra tusen är döda utgör en betydelsefull del av det budskap som förseglas upp strax innan nådatiden avslutas. Vi har mycket mer att säga om denna sanning. Det som väcker dem till liv är den ”barmhärtighet” som Gud utsträcker till dem när Han ”upplivar” dem och ger dem sin rättfärdighet. Det som väcker dem till liv är sanningen att Jesus är Alfa och Omega, och denna förståelse frambringar inom dem en ”frid” som övergår allt förstånd. Löftet är att ”sanningen” ”skall spira fram ur jorden”. Det budskap som framställs som ”sanningen”, vilket är Alfa och Omega, har sitt ursprung i Förenta staterna, ty det spirar fram ”ur jorden”. Budskapet i början kom från Förenta staterna, och budskapet i slutet spirar fram från samma plats.

Med utgångspunkt i att Guds grottmänniskor är en symbol, skall vi betrakta andra profeter som har befunnit sig i en symbolisk grotta. Jesus identifierade Johannes Döparen som Elia, och Johannes

satt i fängelse när han behövde få veta om Jesus var den Messias som skulle komma. Han behövde få veta Jesu sanna karaktär. Han behövde få veta om det budskap som han hade förkunnat och det budskap som Jesus fortsatte att förkunna var det sanna budskapet. Han sände sina lärjungar för att ställa Jesus frågan, och Jesus gick förbi deras fråga och fortsatte med att visa dem sin härlighet.

”Så förflöt dagen, medan Johannes lärjungar såg och hörde allt. Slutligen kallade Jesus dem till sig och sade åt dem att gå och berätta för Johannes vad de hade bevittnat, och tillade: ’Salig är den som inte tar anstöt av mig.’ Luk. 7:23. Beviset på hans gudomlighet sågs i dess anpassning till den lidande mänsklighetens behov. Hans härlighet uppenbarades i hans nedlåtelse till vårt ringa tillstånd.

”Lärjungarna framförde budskapet, och det var nog. Johannes erinrade sig profetian om Messias: ”Herrens Ande är över mig, ty Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka; han har sänt mig att förbinda dem som har förkrossade hjärtan, att utropa frihet för de fångna och öppnande av fängelset för dem som är bundna; att förkunna ett nådens år från Herren.” Jesaja 61:1, 2. Kristi gärningar förkunnade inte bara att han var Messias, utan visade också på vilket sätt hans rike skulle upprättas. För Johannes uppenbarades samma sanning som hade kommit till Elia i öknen, när ”en stor och stark storm slet sönder bergen och krossade klipporna inför Herren; men Herren var inte i stormen. Efter stormen kom en jordbävning; men Herren var inte i jordbävningen. Efter jordbävningen kom en eld; men Herren var inte i elden;” och efter elden talade Gud till profeten genom ”en stilla susning.” 1 Kungaboken 19:11, 12. Så skulle Jesus utföra sitt verk, inte med vapenskrummel och omstörtandet av troner och riken, utan genom att tala till människors hjärtan genom ett liv av barmhärtighet och självuppgiffring.” Messias, 217.

Guds kraft förmedlas genom hans ord. Det överlämnas åt ”människors hjärtan”. Det var lärdomen i den ”stilla, svaga rösten”. Ändå är Elias budskap det yttre budskap som identifierar de krafter som finns utanför Guds folk. Kristus sade till Elia att i ”de sista dagarna” är hans ord den plats där kraften finns, medan ”vapnens larm och störtandet av troner och riken”, representerade av den förödande vinden, jordbävningen och elden, framställer tre av de yttre makter som återges i Uppenbarelseboken och som Guds folk kommer att ställas inför. Den förödande ”vinden” är en symbol för islam i Bibelns profetior. ”Jordbävningen” är den Franska revolutionens uppror och anarki. ”Elden” är den förstörelse som drabbade Sodom och Gomorra. Elia hade flytt den påvliga makten för att komma till grottan, så Herren uppenbarade för honom att trots alla de onda krafter som utgör krisen vid världens slut, är det i den stilla, svaga rösten som Guds kraft finns att finna.

Mose, Elia och Johannes Döparen vittnar alla om att de från en grotta bevittnade Guds karaktär. ”Grottan” är det enda tecken som skall ges åt ett ont och trolöst släkte. Jesus talade om det ”trolösa och onda släktet”, vilket är generationen i undersökningsdomens ”sista dagar”. Tecknet för den generationen var profeten Jona, som hade tillbringat tre dagar i en grotta – en vals buk.

Och när folket samlades i stora skaror, började han säga: Detta är ett ont släkte; det söker efter ett tecken, och något annat tecken skall inte ges åt det än profeten Jonas tecken. Ty såsom Jonas var ett tecken för nineviterna, så skall också Människosonen vara det för detta släkte. Lukas 11:29, 30.

Jona var i valens buk i tre dagar och tre nätter, liksom Jesus var i graven i tre dagar. Jona var ett tecken, och det är också Jesus. De representerar uppståndelsens tecken, vilket naturligtvis följer på döden.

Då svarade några av de skriftlärda och fariséerna och sade: Mästare, vi vill se ett tecken från dig. Men han svarade och sade till dem: Ett ont och trolöst släkte söker efter ett tecken; och inget annat tecken skall ges åt det än profeten Jonas tecken. Ty såsom Jonas var tre dagar och tre nätter i den stora fiskens buk, så skall Människosonen vara tre dagar och tre nätter i jordens sköte. Männen från Nineve skall uppstå vid domen tillsammans med detta släkte och skall fördöma det; ty de omvände sig genom Jonas predikan; och se, här är mer än Jonas. Matteus 12:38–41.

Om vi förstår principen om historiens upprepning, i förening med det faktum att all helig historia identifierar världens slut, då är Jona och Kristi död, begravning och uppståndelse ”tecknet” och också budskapet för Guds folk nu. När Jona kastades ut ur valens buk, förkunnade han budskapet, liksom budskapet om Kristi uppståndelse omedelbart förkunnades när ängeln rullade bort stenen från den gravkammare där Kristus befann sig. De som representeras av Mose, Elia, Jona och Kristus symboliserar inte bara Guds folk i ”de sista dagarna”, utan också det budskap som var och en av dem framförde.

Jonas tecken omfattar grottupplevelsen, där Kristi barmhärtiga karaktär uppenbaras. Samma barmhärtighet som Jesus visade Elia visades också mot Jona, när han flydde från sitt ansvar att förkunna budskapet. Det finns mycket mer att säga om Jona, men andra frågor behöver nu behandlas.

Grottan representerar, bland annat, död och uppståndelse. Guds förbundsfolk i de sista dagarna har på flera vittnens grund identifierats som sådana som har varit döda och sedan uppstått. Självfallet måste en kristen bli född på nytt för att få se Guds rike, och detta representerar den gamle köttslige människans död, men profetiskt betyder det mer. Det talar om ett budskap som hejdas i sitt lopp. Elia upphörde att förkunna budskapet, Jona flydde från att förkunna budskapet. Johannes kastades i fängelse och avrättades. Jesus blev korsfäst.

Jonas tecken handlar därför inte endast om död och uppståndelse; det handlar om ett budskaps död och uppståndelse, och alla de budskap som förebildas i Guds ord representerar det slutliga varningsbudskap som gavs till Jesus av Fadern, som sedan gav det till Gabriel, som därefter gav det till profeten, vilken sedan skrev ned det och sände det till församlingarna. Gud var villig att avsluta budskapet och börja om på nytt i Moses erfarenhet i grottan. Elia avslutade sitt verk som budbärare och flydde till grottan. Jona flydde till Tarsis. Johannes Döparen blev mördad, liksom Jesus. Alla dessa vittnesbörd skall föras till Uppenbarelseboken och bringas i samklang med varandra. Daniel och Uppenbarelseboken är två böcker, men ”Jesu vittnesbörd” visar att de också är en bok. De har samma kännetecken som Bibeln. Två böcker som utgör en bok och två författare som representerar två vittnen.

Daniel, en fånge i Babylon och därefter Medo-Persien, dog symboliskt när han kastades i lejongropen. Jona dog symboliskt när han uppslukades av valen. Johannes Uppenbararen dog

symboliskt när han kastades i den kokande oljan. William Miller dog, men har löftet att änglar väntar vid hans grav på de rättfärdigas uppståndelse. Tjänsten Future for America dog symboliskt den 18 juli 2020.

Det sista varningsbudskapet är förlagt till sammanhanget där den påvliga maktens dödliga sår blir helat. Helandet av såret är ett särskilt ämne i Uppenbarelsbokens trettonde och sjuttonde kapitel. När det dödliga såret blir helat kommer det återuppståndna påvedömet att bli det åttonde riket som framställs i Uppenbarelsbokens sjuttonde kapitel. Det identifieras som det åttonde, det vill säga av de sju. Åtta är en symbol för uppståndelse, ty omskärelsen som sigillet på förbundsrelationen skulle utföras på den åttonde dagen efter det att ett gossebarn hade fötts. Denna rit ersattes av dopet i den kristna hushållningen, och dopet representerar Kristi död, begravning och uppståndelse. Kristus uppstod på dagen efter den sjunde dagen. Han uppstod därför profetiskt på den åttonde dagen. Efter ett tusen år av vila uppstår den förnyade jorden i det åttonde millenniet.